

ISSN 0132-4462

ВЕРЕСЕНЬ

1980

Київ

Виходить з січня 1927 р.

№ 18 (1084)

Ціна номера 20 коп.

ПЕРЕКРИВ

Мал. А. АРУТЮНЯНЦА.

— Сидоре Сидоровичу, пристебніться, будь ласка, йдемо на зниження.

БЮРО ДОВІДКОВЕ ПЕРЦЯ

Думка відкрити своє довідкове бюро у мене виникла вже давненько. Спричинила її значна кількість запитань і запитів, з якими звертаються до редакції жителі міст, містечок, селищ міського типу, а також просто селищ і сіл. І треба сказати, що ці запитання частенько бувають такими хитромудрими, що отак зразу, без підготовки й не відповіси. Тому довелося обзавестися спеціальною інформаційною картотекою.

І от моє довідкове бюро відкрито. Так, що тут у нас сьогодні? Ага, мешканці сіл Вікнини та Дзвінки Білогірського району Хмельницької області запитують:

«Чим пояснити, що нашою дорогою займався особисто міністр будівництва і експлуатації автомобільних шляхів УРСР тов. М. П. Шульгін, однак ніяких зрушень на краще не відбулося?»

Думаю, що це пояснюється твердою вірою Миколи Павловича Шульгіна у силу свого слова. Пам'ятаєте, 2 січня 1978 року в листі № 17—11/1 міністр повідомив вам:

«Міншляхбуд УРСР розглянув ваш лист про незадовільний стан ділянки автомобільної дороги Залужжя — Вікнини Білогірського району і сповіщає, що Хмельницькому облшляхбуду дано вказівку привести вказану ділянку шляху у стан, який забезпечить нормальні умови руху автотранспорту.

До плану робіт на 1979 рік включено капітальний ремонт відремонтувати 2 км дороги по с. Залужжю.

Міністр М. П. ШУЛЬГІН.

Скріпивши дане авторитетне слово не менш авторитетним підписом, Микола Павлович був твердо переконаний, що далі це слово само собою стане матеріальною силою, оскільки це його — міністра — слово. Я зв'язався з Білогір'ям і Хмельницьким за рік і вісім місяців по тому. Заступники начальників районної шляхової дільниці та обласного виробничого управління будівництва і експлуатації автомобільних шляхів В. Г. Філіпчук та А. В. Гожев, почувши, що йдеться про той самий відтинок дороги, котрий — як запевнив міністр — ще торік мав бути приведений до нормального стану, довго кректали, зітхали, скрушно прищмокували язиками, після чого соромливо призналися, що ні капітальним, ні якимось іншим ремонтом нічого не відремонтовано і що проект згаданого шляху планується зробити лише у... 1981 році, а вже у 1982-му, якщо звісно, ніщо не завадить, роботи, можливо, й розпочнуться...

Звідси випливає дуже простий висновок: слово — і навіть слово міністра — тільки тоді стає реальною силою, коли воно підкріплюється реальним ділом, а діло, у свою чергу, підкріплюється реальним і дійовим контролем.

Мал. В. ГЛИВЕНКА

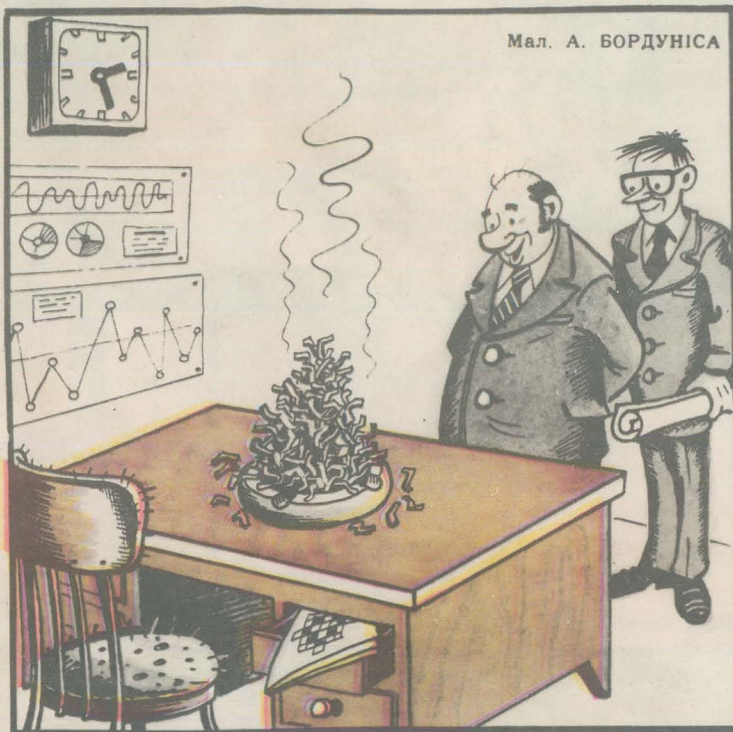
— Вибирайте: або ви купуєте мені машину, або я йду працювати на будову.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Вибіркова перевірка на автозаправочних станціях Донецької нафтобази встановила, що 25 заправниць займалися махінаціями. Вони продавали бензин не по державних талонах, а за готівку. Крім того, у них виявлено лишки талонів на 20 тисяч літрів бензину. І хоча деякі заправниці попалися «на гарячому» уже вдруге, ці «королеви бензоколонки» спокійнісінько залишилися на своїх місцях. А залишилися тому, що, як твердили керівники нафтобази, замінити їх ніким. Про все це писалося у фейлетоні «Незамінні королеви», опублікованому у № 7 журналу.

Секретар Донецького міського Компартії України тов. Ігнатів повідомив редакцію, що фейлетон обговорювався на робітничих зборах колективу Донецького управління автозаправочних станцій. Критику Перця визнано правильною. Заправника-водія Гольберга Б. А., метролога Сіромаху В. І. з роботи звільнено. Звільнено також касира складу талонів Чорнобай Г. Н., заправницю Нікуліну Ю. П., Склеєнкову Є. В., Гаврилюк В. Є. А заправницям Шульцевій Р. Н., Абалешовій В. Ф., Боженко В. Н., Пономарьовій Р. Д., Цибульничовій Н. Ф. оголошено суворі догани.

Вирішено зміцнити керівництво автозаправочних станцій. Створено інспекторську групу, яка регулярно проводитиме раптові перевірки автозаправочних господарств.

— По всьому видно, що Сердюк таки був сьогодні на роботі.

ТЕЛЕГРАФНЕ ПЕРЦЯ АГЕНТСТВО

УДАР ПО ДУБІ

РОЖНЯТІВ ІВАНО-ФРАНКІВСЬКОЇ області. (Від власкора ТАП). Керівники районної лікарні завдали чергового удару по річці Дубі, випустивши в її притоку, що тече через селище, велику кількість лікарнянських відходів. Місцеві жителі небезпідставно вважають, що Дуба ось-ось дасть дуба.

ЗАЯВА ТАП

Як стало відомо з неофіційних джерел, на нікопольському Південно-трубному заводі ходять чутки, ніби заводський комітет профспілки закупив партію гумових чобіт, пілоне-проникних костюмів і респіраторів. Це причадалля буцімто призначено для представників дирекції заводу, які ходять на підприємство й додому через східну прохідну.

ТАП уповноважений заявити, що ці чутки абсолютно не відповідають дійсності. Дорога до східної прохідної справді жаклива, покрита цементною пилюкою, в якій у суху погоду можна задихнутися, а в дощову вона перетворюється у непролазну грязюку. Проте представники дирекції через цю прохідну не ходять, і все оте вищезгадане спорядження їм ні до чого.

ХТО ПЕРЕМОЖЕ?

Завзяте, напружене змагання розгорілося між двома авторемонтними заводами — Гуляйпільським на Запоріжжі та Білокоподязьким, що у Вовчанському районі на Харківщині. Як передає наш запорізький кореспондент, гуляйпільці вже досягли нечуваного виробничого успіху: вони вже більш як у 200 разів перевионали норму простою на капремонті авто-рефрижератора, зданого до них іще 31 серпня минулого року автобазою № 9 Запорізького виробничого автотресту Мінважбуду УРСР.

Проте, як витікає з повідомлення харківського кореспондента ТАП, білокоподязькі авторемонтники добилися більшого: молокозов ГАЗ-53, що належав колгоспові ім. Шевченка, а тепер — Ємільчинському міжгосподарському підприємству по механізації сільського господарства (Житомирська область), — стоїть у них на ремонті ще з 1978 року! Змагання триває.

Прогрес іде напролом, не рахуючись із жалібними зойками песимістів. Ще недавно ми називали мирний атом енергією майбутнього, а він без усяких прелюдій могутнім стрибком махнув у сучасність. І вже не тисячі — мільйони термоядерних кіловат весело готять по лініях електропередач...

«Атомна!», «Для атомної!», «Атомобуд!» — лунає тепер у колись такому тихому поліському краї. І спинаються на дебели фундаменти дивовижні башти та корпуси, і летять поїзди з найновішим устаткуванням, і лізуть вгору висотні будівлі майбутнього міста, а поки що селища Кузнецовська. Атомобуд!..

Про Ровенську АЕС говорять і пишуть багато. Я абсолютно переконаний, що десь, у глибокій тиші робочих кабінетів, складаються дзвінки поеми й солідні романи, яким, можливо, судилось безсмертя. А ми поки що поговоримо про діла поточні, приземлені.

Ось широкою вулицею селища Кузнецовська їде громадянин. Він пускає з рота бульки і оптимістично сміється. Він твердо знає, що усе, що отут затівається, — затівається для нього: і котловани, й переkritтя, і асфальтові під'їзди, і енергоблоки, й підстанції, і градирні... Громадянин безтурботно чеберяє ніжками і дозволяє собі розкшкі ні про що не думати. За нього думає мама.

А мама думає, що народила вона його за обставин дещо, я б сказав, екзотичних: на лісовій дорозі. Бо хоч тут, у Кузнецовську, вже 23 тисячі жителів, проте пологового будинку він ще не має. А населення тут складається пере-

НЕ «КОЛИСЬ», А-ТЕПЕР!

важно з молоді і тому, як ви самі розумієте, росте досить швидко: тільки за п'ять останніх місяців у Кузнецовську народилося дві сотні хлопчиків і дівчаток.

Тобто, вибачте, — ні, не у Кузнецовську! Народилися вони у пологових будинках навколишніх населених пунктів — Сарнів, Володимирця, Рокитного, Рафалівки і навіть сусідньої Волинської області — в Ковелі, Маневичах, Костополю, Степані... Бувають казуси, коли новий мешканець планети Земля не витримує і з'являється на світ, як і оцей наш громадянин, просто в машині, десь на узліссі під зоряним небом...

Коли ж юний мешканець, як би там не було, а таки з'являється, то перед ним... Тобто, ясна

річ, не перед ним, а перед його татом і мамою відразу на повен зріст постає проблема дитясел, а потім — дитсадка. Постає і стоїть на місці, буває, доти, аж поки дитя не піде до школи.

Можна легко собі уявити, скільки то молодих мам, замість того, щоб трудитися на будові, сидять дома незмінними няньками! Правда, склавши руки вони не сидять. Вони, разом з татами, хоч-не-хоч набувають суміжних професій — наприклад, домашніх перукарів (бо в селищі всього одна перукарня, й та працює лише до 19 год.); самодіяльних кравчинь (одна невеличка майстерня не встигає обслужити всіх); спеціалістів по ремонту електро- радіо- й телеапаратури, а також по встановленню приватних, саморобних телеантен (ретранслятора в Кузнецовську також немає).

Немає тут і капітального критого ринку, і пральні, і стадіону, й профтехучилища, і промтоварного магазину, і хлібозаводу, і кінотеатру, й Будинку культури... Усе це ще тільки будується. Причому будується так, як мокре горить. Попередньо встановлені строки введення в дію цих об'єктів з просто-таки педантичною регулярністю зриваються, по десять разів переносяться з кварталу на квартал і благополучно зриваються знову. Працівники пожежної служби, наприклад, терпіли-терпіли та й перейшли до «бойових дій»: щоб примусити будівельників закінчити пожежне депо, вони відмовилися підписувати акт прийому нового житлового будинку навпроти. І вони праві: не мати пожежного депо у такому великому населеному пункті — це все одно, що сидіти на бочці з бензином і благодушно покурювати...

З «боем» споруджується й лікарня, яку треба було давно вже здати в експлуатацію. Не вводяться до ладу й нові шкільні приміщення — а тільки минулого року тут пішло в школу аж сім перших класів...

— Атомна! Для атомної! Атомобуд! — лунає і в Ровно, і в главках, і в міністерствах. — Всі сили — на головний корпус! На енергоблок! А соцікультурпобут почекає. Ось пустимо в дію перший енергоблок — тоді й...

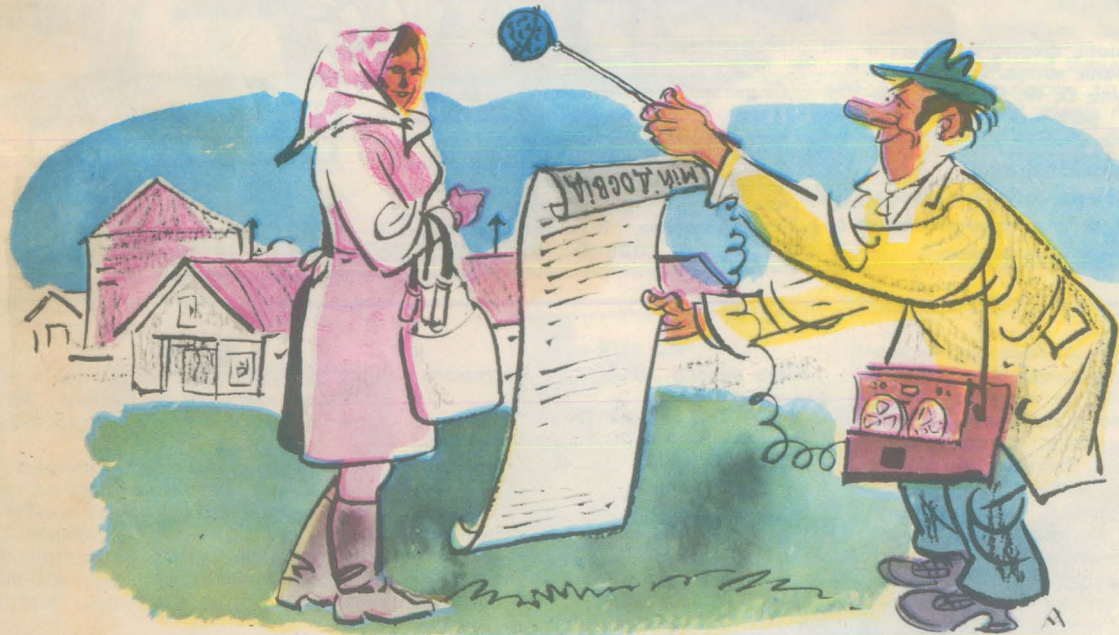
Ми дозволимо собі підказати, що буде тоді. Тоді буде другий енергоблок. І знову буде не до соцікультурпобуту. А за ним — третій, четвертий... І так — аж до 1990 року, за умови, якщо будівельники вкладуться в запланований термін. Якщо ж не вкладуться, то усі ці «тимчасові» невлаштованості можуть розтягнутися на ще довший період.

Начальник будівництва І. П. Смоктьї з гордістю розповідає про те, що селище Кузнецовськ закладалося без традиційних бараків: для робітників та їхніх сімей відразу зводилися благоустроєні квартири і гуртожитки. Що ж, за це — честь і хвала керівництву. Але дах над головою — це ще не все. Дитсадки й магазини, лікарні й будинки культури, спортивні комплекси й бібліотеки потрібні людям не колись, у віддаленому майбутньому, а саме тепер. Ті, хто зайнятий добуванням найсучаснішої у світі енергії, заслуговують на право користуватися всіма благами сучасної цивілізації.

...А одна молода мама, дізнавшись, що куратором будівництва Ровенської АЕС є заступник міністра енергетики і електрифікації УРСР т. Соловйов, сказала:

— От примусити б його народити посеред дороги — взнав би він, що таке — соцікультурпобут! Ну, це вона, звичайно, передала куті меду. У товариша Соловйова й без того клопотів вистає. То ж не будемо бажати йому, а також іншим відповідальним за будову товаришам, ще й такого. Але турбота про людей, скажемо принагідно, — то такі їх святі клопіт.

Мал. М. ЛИТВИНА

— А зараз, шановні радіослухачі, ви почуєте живе, тепле слово передової доярки.

Дім продавши, баба Тася
Всім була хороша,
Поки мала в ощадкасі
Немаленькі гроші.
Діти їй листи писали,
«Били» телеграми.
Всі просили-умовляли:
— Ідь до мене, мамол!..
Зустрічали, обіймали...
Тиццали їй квіти.
На «таксі» везли з вокзалу...
Золото — не діти!..
Вились, наче голубочки,
Всі коло голубки:
Влітку — садять в холодочку,
Взимку — біля грубки.
У тарілку підкладали.
Їй шматочки ласі...
А як бабині розтали
Гроші в ощадкасі,
Стало нічого вже брати —
Ощадкижка гола! —
Почали старою грати,
Як у волейбола.
Толя каже:
— Ідь до Яші!..

НЕСПОРТИВНА ГРА

Будеш добре жити.
Яша ж враз її до Маші,
Як багаж — транзитом.
Маша стріне — руки в боки.
Аж слиною бризка:
— Вистача мені мороки...
Житимеш в Лариски!..
Тільки й знають, що катають
Матір на колесах.
...Внуки те спостерігають
Не без інтересу.
Тож, як знов зайшли дебати,
Де приткнуть матусю —
Почали і внуки гратись
У такому ж дусі.
Одне одному жбурляють
Лялечку дівчатка...
Це ж малі — ще поки грають.
А коли повиростають,
То...
Читай спочатку.

Володимир ЧУБЕНКО.

м. Запоріжжя.

Ровенська область.

В. БОЙКО.

Майстер СЛОВА

Був та жив собі, завідував Конторою дуже поважний і шановний чоловік — Тимофій Кононович Гичка. І от Вища Інстанція послала того чоловіка у споріднену сусідню Контору досвід її роботи вивчати, про свої враження і спостереження доповідну в Трест написати.

Тимофій Кононович їздив, до аського пильно приглядався, вивчав, зважував, занотовував до записника. А приїхавши, спішно нагукав Петра Костицю — референта по впровадженню передового досвіду. Нагукав та й каже:

— Маю я перед Вищою Інстанцією відзвітувати, враженнями від поїздки поділитися, то ти вже, Петре Кіндратовичу, потрудись, дороженький.

— Але ж враження ваші особисті... — заікнув було Костиця.

— Знаю, що особисті, але це справи не міняє, — мовив Гичка. — Справишся, не вперше-бо.

Петро Костиця, розуміється, за кілька днів написав розгорнуту записку про поїздку Тимофія Кононовича.

Одержали в тресті цю записку, прочитали й похвалили Гичку.

— А все-таки молодець Тимофій Кононович. Він не тільки вмів бачити все нове. Він ще неабиякий майстер слова.

А. ЧАЛИЙ.

ДАЛИ ПЕРЦЮ!

Після доброї чарки головний інженер Старобільського заводу залізобетонних виробів (Ворошиловградщина) Робул О. Ф. завжди хотів поспілкуватися з ким-небудь. От і останнього разу, — говорилося в листі до редакції, — він на добрячому підпитку з'явився на завод і почав чіплятися до робітників. Коли ж бригадир Кривцов А. П. спробував його вгамувати, Робул повівся по-хуліганському: став ображати людей, ще й рукам волю давав. З цим листом «Перець»

звернувся до Старобільського райкому Компартії України.

Як повідомив секретар райкому тов. Белашевський, факти, наведені в листі, дійсно мали місце. Персональну справу Робула О. Ф. було розглянуто на бюро райкому партії, де йому оголошено сувору догану з занесенням до облікової картки. А постановою правління облміжколгосбуду Робула О. Ф. з посади головного інженера заводу звільнено.

— От спасибі, нагадав: треба старій листа написати.

Рік 1969-й.

Голова колгоспу «Україна» Межівського району на Дніпропетровщині Андрій Гнатюк Іванисенко вдарив себе кулаком у груди й патетично прорік до членів правління:

— Товариші! Заткнем сусідів за пояс!

Правлінці спантеличено презирнулися, а голова відразу ж пояснив: — Колгосп «Росія» задумав споруджувати Будинок культури на чотириста місць. Доведем, що ми не гірші від них, відгрохаємо собі палац на п'ятсот місць!..

Хтось із присутніх заікнув було, що в колгоспі сутужно з коштами, що є клуб, то навіщо ж витрачатися, але голова наполіг, і вирішили будувати. Тоді ж і документацію замовили — будівництво мало обійтися в 180 тисяч карбованців.

Рік 1974-й.

Новий голова того ж колгоспу «Україна» Віктор Степанович Деревець обурено кашлянув і сказав на засіданні правління:

— Куди це діло годиться, товариші? Документація готова, а до будівництва не приступили. В сусідів уже стоїть-красується Будинок культури, а ми що — в бога теля з'їли?..

— Та в нас же з коштами не дуже, — озвався хтось. — Може б, краще цей клуб, що є, підремонтувати?

— Та й як же воно буде, — мовив інший член правління, — об'єкт не включено ні до якого плану. Хто візьметься за це діло?

— Будуватимем господарським способом. Є вже бригада з Дніпропетровська...

— Шабашники!

— А хоч би й шабашники, — відпаривував Деревець. — З керівництвом району це питання погоджено. Сам голова райвиконкому товариш Юрченко нас благословляє. Складемо угоду і заткнем за пояс... Рік 1975-й.

Бригада у складі чотирнадцяти майстрів-асів, керована В. І. Томилком, поклялася-зобов'язалася протягом року спорудити такий Будинок культури, що сусіди тільки «ахнуть».

ЯК «ЗАТИКАЛИ ЗА ПОЯС»...

ХРОНІКА ОДНОГО МАРНОТРАТСТВА

Рік 1976-й.

«Ахати» не довелося. Шабашники звели стіни й розбіглися. Але розбіглися не з порожніми руками: їм було сплачено близько 50 тисяч карбованців.

Рік 1977-й.

Робота не рухається. Загубилась документація на будівництво. Подіють, що її «свиснули» шабашники.

Рік 1978-й.

Ніхто нічого не буде. Шукають документацію.

Той же рік 1978-й.

Тривають пошуки документації. Деревець змінює на посаді голову Л. Д. Лутицький.

— Чого не змогли мої попередники, — вигукнув Леонід Дмитрович, — зроблю я! Хоч і немає документації на будівництво, однак заткнем сусідів за пояс!..

Рік 1980-й.

Л. Д. Лутицький, показавши з віку свого кабінету на Будинок культури колгоспу «Росія», твердо вимовив:

— І все-таки ми їх заткнемо за пояс. Хоч у нас немає гаража, ремонтних майстерень, хоч не вистачає коштів для ремонту віцеферми та кормоцеху, ні за що реконструювати корівники й свиноферми, а Палац культури, на зло сусідам, відгрохаєм!

* * *

...Що ж, може й «відгрохають». Але ж чи є в тому глузд? До речі, я не помилюся, написавши, що Лутицький показав рукою на Будинок культури колгоспу «Росія». Він під боком. Колгоспи «Росія» і «Україна» розташовані в одному селі — у Новопавлівці. «Україна» має свій клуб. Не розкішний, але все-таки клуб, у якому демонструють фільми і проводять культурно-масові заходи. А до Будинку культури «Росії» — відстань асфальткою не більше кілометра. І колгоспники з «України» залюбки туди ходять. Так же само, як із «Росії» до клубу «України» — коли цікавий фільм чи концерт, приходять люди.

Тож чи варто було, вдаючись до амбіцій, витрачати кошти, йти на фінансово-господарські порушення лише для того, щоб когось «заткнути за пояс»? Ой, недешево обійшлося те «затикання»! Та, між іншим, невідомо, коли воно й закінчиться, бо ж, за підрахунками, на будівництво потрібно ще стільки ж грошей, скільки витратили. Якщо не більше...

Ів. НЕМИРОВИЧ,
спец. кор. Перця.

Дніпропетровська область.

Метеорологи не винні

Останнім часом тільки й розмов, що про вибирики погоди. Воно й зрозуміло. Візьмемо для прикладу перші два літні місяці. Вранці, бувало, сонечко прищварювало, опівдні носа з квартири виткнути ніяк, бо лило, як з відра, а надвечір хоч бери та кожух із шафи діставай. А все тому, що в атмосфері казна-що коїться. Не встигне антициклон зародитися, як йому назустріч вже циклон пре, і там, де вони зчепляться, день починається з літа, а кінчається осінню.

Учені це по-різному пояснюють. Одні заспокоюють, що, мовляв, подібні ненормальності і в минулому траплялися, і в майбутньому траплятимуться. Другі вважають, ніби всьому виною підвищена активність нашого світила. Треті намагаються на парад планет... Словом, причин багато, але всі вони з царини припущень. А я, принаймні, точно знаю, що всі ці циклони й антициклони ми ж самі значною мірою і плодимо, штучно створюючи мішанину в атмосфері.

Скажімо, 2 липня в Чернівцях накрапало, а в Донецьку на радість всім донеччанам якраз погодилося і барометри обіцяли, що тиск не понижуватиметься. Але, як на гріх, начальників Чернівецької мехколони № 23 М. І. Ловцюку спало на думку відрядити в шахтарський край водія Т. Є. Мельника. І не самого, а на багатотонному автомобілі МАЗ-504 № 90—33 ЧВД. При цьому, хоч би ж якусь трісочку Михайло Іванович у кузов кинув, а то ж віз Мельник кілька-надесять кубометрів чернівецької атмосфери, котра, як ми вже згадували, була насичена вологою. Звичайно, один порожній грузовик, нехай і МАЗ-504, погоди не зробив би. Та в тім-то й річ, що з подібним вантажем того ж дня на Донеччину прибули три ЗІЛі з Вінниці, відряджені тамтешнім універмагом, ММЗ-555 Хмельницької автоколони тресту «Хмельницькводбуд» і ще добрий десяток подібних транспортних засобів, перелічувати яких ми не будемо за браком місця. І це ж, врахуйте, лише протягом одного дня і лише з трьох обласних центрів. А ще додайте табуни важких грузовиків, що тримали того дня курс на Дніпропетровськ з Волині, Тернополя, тієї ж таки Хмельниччини, і ви зрозумієте, чому в Донецьку так швидко зіпсувалася погода. Та й не тільки в Донецьку. За авторитетним свідченням державтоінспекторів, кожна сьома вантажна автомашина транспортує повітря. Де ж тоді їй, стабільності погоди, узятися!

Не можна сказати, що нічого не робиться, щоб приборкати любителів мандрувати чи благословляти далекі мандри на порожніх грузовиках. Уже майже десять років існує постанова, що забороняє подібні рейси і чітко регламентує обов'язки керівників, які відповідають за транспорт. У кожній області створено широкую мережу диспетчерсько-контрольних пунктів (ДКП), працівники яких вилучають порожняки і завантажують їх попутною роботою в межах області. У кожному обласному центрі існують транспортно-експедиційні підприємства (ТЕПи), котрі зосереджують вантажі, адресати яких знаходяться за тридев'ять земель.

Теоретично усе мусить виглядати так. Скажімо, директор Високопільського комбикормового заводу (Херсонщина) А. І. Позичун, виносивши намір відрядити аж у Бориспіль Київської області багатотонну «Колхиду» № 28-91 КХО, зв'язується з найближчим ТЕПом і говорить:

— Алло! Я тут машину на Київщину посилаю, так чи не знайдеться у вас чого-небудь попутного? А то знаєте, незручно якось порожняком таку махину гнати...

А з ТЕПу йому відповідають:

— Спасибі, що подзвонили, Андрію Івановичу. Сьогодні нічого підходящого нема, але завтра буде. Нехай ваші хлопці заскакують.

Назавтра хлопці заскакують, вантажаться і мчать на Київ із спокійною совістю.

Та практично, на жаль, усе виходить інакше. Нікуди не дзвонить Андрій Іванович Позичун, а, вирішивши питання про поїздку в Київ, викликає до себе шофера І. П. Стеблину і каже:

— Випала тобі, Панасовичу, далека дорога. На Київщину. Отож сідлай свого коня, і щоб одна нога там, а друга — тут. Чим швидше обернешся, тим більше заробиш.

І летить Панасович, мов на крилах, не звертаючи з висоти свого пташиного польоту на закличні жести диспетчерів отих ДКП, обминаючи десятою дорогою обласні центри з їхніми ТЕПами.

Можна іще якось зрозуміти голів колгоспів «Перемога» та імені Петровського Ізяславського району Хмельницької області І. І. Ткачука і П. І. Бабійчука, припустивши, що, засмикані буденними клопатами про молоко, м'ясо, зерно, вони за десять років не спромоглися ознайомитися з уже згадуваною постановою, а тому й відрядили порожні два грузовики аж у Дніпропетровськ. Хоч не виключено, що з постановою вони чудово обізнані, проте вирішили, що економіка очолюваних ними господарств витримає два подібні

рейси. А от позицію начальника Харківської автобази № 1 О. Ф. Шевцова, який послав дві «Шкоди» в Одесу, збагнути важко. Теоретично для нього кожна десята коефіцієнта використання автотранспорту повинна на вагу золота бути, а бачте, також наказав водіям О. М. Коваленку та В. Ф. Комишніну: щоб одна нога там, а друга тут.

Кілька років тому я вже писав фейлетон на подібну тему. За час, що минув, акценти помітно змістилися. Якщо раніше у відповідь на запитання «Чому ви не взяли попутний вантаж?» водії робили великі очі і дивувалися, де це вони могли його взяти, то тепер народ пішов грамотніший. «Шукав і не знайшов», — пояснювала причину холостих рейсів більшість водіїв. І половина з них говорила правду.

Не налагоджено іще тісного контакту між ТЕПами і автотранспортними підприємствами. Кожне існує ніби саме по собі. Перші не завжди інформують транспортників, що у них є і куди його треба везти, а другі згадують про існування транспортно-експедиційних підприємств уже тоді, коли відрядження виписано і одержано командировочні.

...Дорогою на Київ я обігнав чотири велетенські КРАЗі №№ 11-14 ПОО, 11-15 ПОО, 11-16 ПОО Кременчуцької автобази № 3, що поверталися в Кременчук із Миколаєва. В кузовах, крім кількох десятків кубометрів миколаївського повітря, нічого не було. Натомість з тих країв на Київщину солідну порцію тамтешнього повітря доставив на своєму ЗІЛові № 50-41 КХС водій Броварської райсільгосптехніки В. М. Олексієнко. А Черкаси подібним вантажем ошасливив водій КамАЗа № 78—40 НИП А. О. Чорнобровчук із Врадівської райсільгосптехніки (Миколаївська область). Подібний презент привіз на Миколаївщину і водій Херсонської спецавтобази Б. Г. Костенецький, примчавши сюди своїм порожнім «газоном» № 52-04 ХОН з Черкас. Тому-то я ніскільки не розгнівався на метеорологів, коли прослухав удома по радіо їхній прогноз, що обіцяв погодні сюрпризи. Метеорологи тут ні при чому.

В. БОНДАРЕНКО,
спец. кор. Перця.

Мал. А. ВАСИЛЕНКА

— Ну й хіміки в цьому магазині. Купую молоко, а воно як вода.
— А ви купуйте сметану, вона як молоко.

ГУМОРЕСКА

Уранці фрезерувальник Ямочка одержав новий верстат: ультрасучасний, зі Знаком якості.

— Ну, поїхали! — мовив бадьоро, увімкнувши його.

Верстат загарчав, чмихнув і змовк.

— Тпру, приїхали, — ошелешено буркнув Ямочка, утупившись поглядом в етикетку. — Цікаво, хто зварганив цей брак? Ага, лочанці. Ну й халтурники!..

Він негайно покликав бригадира. Той, натиснувши кнопки, недовіливо перепитав:

— Поламався?!

— Еге ж, — підтвердив Ямочка. — Зварганили лочанці.

— Так-так... Зараз гукну майстра. Невдовзі вони примчали удвох. Майстер посликав за важелі:

— Готовий?

— Ага, — кивнув головою Ямочка.

— Нахімічили лочанці.

— Все ясно — треба розшукати механіка.

Через годину вони повернулися утрюх. Механік покрутив штурвальчики:

— Амба?

— Угу, халтура лочанців.

— Покурить, хлопці, а я зараз пришлю слюсарів.

Вони накурилися донесхочу, поки з'явилися захекані слюсарі-ремонтники і, дружно оточивши верстат, засперечалися:

— По-моєму, згорів двигун...

— Ні, вискочила шпонка...

— Кажу, що посипалася шестерня...

Нарешті, коли їм це набридло, почали розбирати верстат.

А Ямочка сидів осторонь і, затулюючись гірким димом, обурено міркував: «Нема тепер справжніх майстрів нашого діла. Тьху, куди не кинь оком — бракороби. От хоча б лочанці. Бач, яку халтуру підсунули нам! Не верстат, а купа металообробу. Поки його розкурочать на частини, відремонтують та складуть — мине три зміни. А ти, Ямочко, чекай з моря погоди...»

— Ось вона, причина! — раптом вигукнув слюсар, тримаючи на долоні шестерню. — Посипалися зуби...

Глянувши на вищерблені зубки, Ямочка затерп. Леле, його клеймо стоїть! Місяць тому сам фрезерував цю шестерню, ще й від контролерів приховував, щоб, бува, не помітили тріщини. Хто б міг подумати, що його брак, поблукавши по світу, повернеться до нього, Ямочки, якраз у серці новенького верстата?!

Микола КАРТАВЦЕВ.

м. Луцьк.

— Тату, дозволь зробити тобі скромний подарунок.

ВІД КНИЖКИ ДО КНИЖКИ...

На класичних творах виріс...
Ворожив над ними нишком.
Помудрує в тому «вирі»,
Глядь — виходить власна книжка...
Юрій ШИП.

м. Ужгород.

Мал. Т. ЮНАКА

Без слів.

СЛОВНИЧОК-ЖАРТІВНИЧОК

ЧАРОДІЯ — п'яниця.

ЖАР-ПТИЦЯ — смажена качка.

В. ЛІПШЕЄВ.

САМОГОННИК — велосипедист.

БУДЯК — днювальний.

ШУМІВКА — сварлива сусідка.

А. КУМАНСЬКИЙ.

ГАВА — собака.

ПАРНИК — загс.

ПЕРЕКЛАДАЧ — вантажник.

Василь ЦІПКО.

БУФЕРАМБИ

УСМІШКА

«Мову породила об'єктивна дійсність. Щоб виникло слово, треба було мати те, що кортіло сказати. Річ породила слово».
(З філософсько-лінгвістичної лекції).

Василь ніколи не належав до лихачів, завжди був обачний та обережний. Та одного разу машину щось мов підштовхнуло, занесло і кинуло, аж вийшов з ладу дифер.

Нещасний водій стояв перед директором автогосподарства сердитий на себе, втомлений і заклопотаний. Просив, молив — той не давав. Почав хвалити його як начальника, організатора виробництва — мовчав. Почав хвалити начальницьку дружину, дітей. Той, нарешті, заговорив:

— Не заливайся соловейком. Сказав, не дам дифера, значить не дам. І не співай мені оці свої дифірамби.

Через п'ять літ передовий водій екстра-класу вже був Василем Петровичем і сидів у кріслі директора автогосподарства.

Поріг переступив дисциплінований, перший безаварійник Степан. М'ява шапку, переминався з ноги на ногу, сопів.

— Ну, що? — директор.

— Та оце їхав. Гальмонув, щоб не наїхати на людей. Понесло і — в осокура.

— Що треба?

— Буфер.

— Нема.

Просив, молив, грозив — глухо. Почав хвалити директора, його дружину.

Той поважно підвівся.

— Сказав, не дам, значить, не дам. І не співай мені оті свої буферамби.

м. Київ.

Іван КОЧАН.

ЧИ ЗНАЄТЕ ВИ, ЩО...

...в місті Конотопі, по вулиці Клубній, біля будинку № 87 штучно створено величезне озеро, наповнене дивною рідиною, від духу якої дохнуть навіть мухи. Ходять чутки, що про нього ніхто не знає: ні міськомунгосп, ні навіть санепідемстанція.

...п'ять років тому у селі Кінашів (Галицький район Івано-Франківської області) на місток через річку, що роз'єднує село, вибігло водночас два чорні коти і місток розвалився. З того часу ніхто не наважується приступити до ремонту містка.

Ляпіс за мовчання

Громадянин Кукобенко самочинно приєднався до радіомережі. Таємно зробив собі проводку, підключив гучномовець і, потираючи руки від задоволення, безплатно слухав «А ми до вас в ранковий час» і «Співай, наш край». Не сплачуючи абонементної плати, він весело робив під радіо, гімнастику і регулярно без докорів сумління приставав на пропозицію радіодиктора «Танцюйте з нами!»

Звичайно, хукаву поведінку Кукобенка належним чином оцінили в місцевому управлінні зв'язку. Його радіоточку відключили, проводку ліквідували. Крім того, оштрафували, сфотографували для вікна сатири і повідомили про негідний вчинок по місцю роботи, де його і прописочили на бурхливих профспілкових зборах. Отже, зло покарано, а правда, як то кажуть, торжествує.

А от мешканці села Мала Олександрівка Бориспільського району Київської області являють собою в цьому смислі зразок акуратності, оскільки абонементну плату вносять навіть наперед. Проте радіо у мешканців мовчить. Півроку не те, щоб якихось там розважальних передач, — останніх вістей послухати не можуть. І хоч як це не дивно, ніхто нікого з цього приводу не штрафує, не фотографує для вікна сатири, не влаштовує бурхливих профспілкових зборів.

Чесно виконують свій громадянський обов'язок щодо своєчасної оплати за користування «радіоточками» мешканці села Гнідин того ж таки Бориспільського району. Трапляється, платять і за рік наперед. І ви гадаєте, їх за це якось особливо вшановують? Хоч якийсь скромний радіоконцерт на їхнє замовлення передали? Правда, якби навіть і передали, вони б усе одно його не почули. Бо і в них місяцями радіо мовчить.

І знову-таки, чомусь ніхто за це нікого не штрафує, не фотографує, не шпетить.

Взірцем акуратності можуть служити власники гучномовців села Степове Тетіївського району Київської області. Жодний з них тут ніколи не мав абонементної заборгованості. Але вже півроку в селі не працює радіо. І за це не тільки нікого не оштрафували, не сфотографували і не пробрали — навіть на скарги, які абоненти регулярно надсилають до районного вузла зв'язку, ніхто не відповідає.

Сумлінно платять за радіо жителі сіл Коржів і Уїздці Здолбунівського району на Рівненщині. А з їхніх репродукторів — ані звуку. І знову ж таки, ніхто нікого за це не гудить, не карає.

Рік мовчить радіо у мешканців села Березівка Талалаївського району Чернігівської області. Близько двох років не чули радіопередач жителі села Мала Березанка Яготинського району Київської області, хоч плату вносять регулярно...

Власник гучномовця твердо знає, що «в разі несвоечасної абонементної плати радіоточка відключається». Так записано в правилах. А в разі своєчасної плати? Які гарантії має абонент, котрий сумлінно виконує свої обов'язки? Виявляється, ніяких! Якщо, незважаючи на його слізне прохання, скарги, вимоги, ніхто не поспішає йому на допомогу! Якщо місяцями і роками у зв'язківців не знаходиться часу для ремонту зіпсованої радіолінії!

Звичайно, ніхто не наполягає на тому, щоб своєчасна оплата за користування «радіоточкою» сприймалася як героїзм, щоб за це нагороджували чи преміювали. Але ж, вимагаючи від інших, треба бути вимогливим і до себе. Ставлячи умови, треба давати й гарантії. Принаймні, власник «радіоточки» мусить мати, як мінімум, гарантію чуйності, гарантію уважного ставлення до себе.

Ю. ПРОКОПЕНКО.

КОРОТКО КАЖУЧИ

- Сізіфовій праці — механізацію і автоматизацію!
- Якщо й надалі буде народжуватися стільки геніїв, то дурні стануть на вагу золота.
- «Відредагую так, що рідна Муза не впізнає!» — погрожував редактор авторові.
- Пішов сторожем на будову: потрібна цегла для нової хати.
- Унікальній еволюції: від мавпи відбився, а до людей не прибився.
- Стрілою Амура буває і гаманець.
- Любов до себе прекрасна тим, що не знає зрад.
- Час іде й тоді, коли стоять годинники.
- Празду теж одягають за модою.
- Іноді поступаються місцем в автобусі тому, що воно незручне.
- Обмежений рамками пристойності.
- І оплесками рота затикають.
- Оплески і ляпаси звучать однаково.
- — Поповнюйте ряди донорів! — закликали комарі.
- Деякі живуть тим, що не дають жити іншим.

Григорій АРАБХАНОВ.

ІНАКШЕ КАЖУЧИ...

- КРИЛАТЕ СЛОВО — слово, кинуте на вітер.
- БЛУКАЮЧИЙ ФОРВАРД — футболіст, який часто переходить з однієї команди в іншу.
- ЗАКИНУТИ ВУДОЧКУ — покінчити з риболовлю.
- МОТОРНА ЛЮДИНА — власник автомобіля.

м. Київ.

Михайло СТОЛІН.

Мал. К. ЗАРУБИ

— Без такого ось розріджувача, хазяєчко, ніякого розчину не приготуєш!

НАУКОЮ НЕ ПАХНЕ

— Нопівець, — відрекомендувався він. — На ймення Вячеслав Копійка, Никодимів син. Вивчаю і узагальнюю.

— Що саме? — поцікавився Я. Г. Саєнко — голова колгоспу імені ХХІ з'їзду КПРС Красногвардійського району.

— Досвід у сільському будівництві. Чув, що у вашому господарстві споруджується один із найбільших у республіці тваринницьких комплексів.

— Отут він у мене сидить, той комплекс, — помацав Яків Григорович правий бік.

— Де, де?

— У печинці. Згідно з рішенням облвиконкому, він мав стати до ладу позаторік. Але й досі невідомо, коли його збудують. Через це дві з половиною тисячі голів худоби зимували просто неба.

— Що ви кажете? — аж підскочив Копійка. — І вціліли бідолашні тварини!

— На щастя, вціліли. Правда, різко впала їхня продуктивність. Отак підвели будівельники, — зітхнув голова. — Зовсім нікудишнього генпідрядчика нам підкинули. В особі районної міжгосподарської будівельної організації. У ній не вистачає механізмів, людей, нікудишня трудова дис-

ципліна... Просив-благав я товаришів Понедельникова і Кулиничу — голову облміжколгоспбуду і головного інженера — щось зробити, але... — він тільки рукою махнув. — Отож даремно ви до нас приїхали. Передового будівельного досвіду ані крихти не добудете.

— А не підкажете, бува, де його можна знайти? — Підскочте на завод по виготовленню м'ясо-сокісткового борошна для тваринництва, який у нашому ж, Красногвардійському, районі будується. Чув, повинен швидкісним індустріальним методом споруджуватися.

— Що-що, швидкісно? — здивувався директор недобудованого підприємства М. О. Лобанько. — То хтось пожартував. Копирсаємося вже удвічі довше, ніж належить за нормою.

— Не вистачає матеріалів? Чи, може, устаткування?

— Усе є. Річ у тім, що будівельники з тресту «Кримсільбуд» ворухаться надивовиж мляво. От взялися б ви й підштовхнули їх. Вельми корисну справу зробили б. Адже борошно, яке маємо виробляти, — це додаткові центнери м'яса і молока.

— З дорогою душею допоміг би вам, — приклав Копійка до серця руку. — Та я, на жаль, не

підштовхувач. Прогресивні прийоми праці узагальнюю. Не знаю тільки, куди з цією метою податися.

— Що я порадиб би: прозондуйте сусідній Первомайський район...

Директор радгоспу імені Першого травня Первомайського району В. П. Харченко спантелих нопівця:

— Ніякого матеріалу ви у нас не нашкребете.

— Чому?

— Краще раз побачити, ніж сім разів почути. Ходімте...

Віктор Полікарпович привів Копійку на майбутній комплекс по вирощуванню нетелів.

— Погляньте навколо. Будівельників бачите?

— Ні.

— Отож бо. А якщо й з'являються, то працюють, як сонні. Сплячка-розкачка на цьому об'єкті триває чотири роки... А тепер, любий гостю, зайдемо в нове приміщення для худоби. Заверніть увагу на двері. Їх треба підпирати дрючками і знадвору, і зсередини. Вони, як бачите, падають. Оце так прислужилися умільці з пересувної механізованої колони номер дев'ятнадцять тресту «Кримрадгоспінбуд», який очолює Сергій Дмитрович Романенко.

— Маєте рацію: мені тут робити нічого, — погодився гість.

Діставшись у Первомайському районі до тваринницької ферми колгоспу «Країна Рад» і зустрівшись із будівельниками, Копійка зрозумів, що на цьому об'єкті теж не пахне науковою організацією праці. Ферма реконструюється три з половиною роки. Реконструкція триватиме ще приблизно стільки ж. Бо правління колгоспу (голова В. Д. Ромалійський) не забезпечило генпідрядчикові — райміжколгоспбуду — фронту робіт і не виконують договірних зобов'язань субпідрядні організації.

Ніскільки не нашкреб Копійка наукового матеріалу і в колгоспі «Заповіт Ілліча» Ленінського району. Комплекс по відгодівлі свиней тут будується стільки часу, що вже почав... руйнуватися!

В обласній конторі Держбанку, яка в певних аспектах контролює будівництво, нопівця зустріли дуже привітно:

— Ви, товаришу, потрібні нам до зарізу! Минулого року трест «Кримсільбуд», яким керує Іван Васильович Бебик, провалив п'ятнадцять пускових об'єктів. Тобто не здав їх в експлуатацію. Будув він не тільки довго, а й дорого: збитки лише по двох об'єктах — у радгоспах «П'ятиозерний» і «Ясна поляна» — перевищили 400 тисяч карбованців. У тресті є все, чого не повинно бути: бракоробство, крадіжки будматеріалів, приписки... Словом, «Кримсільбуд» — унікальна за провалами і зривами організація.

— То й що?

— Побувайте у ній і, як фахівець, докопайтесь до причин хронічного відставання. Зробіте неопінену послугу і трестові, і колгоспам та радгоспам, у яких він буде.

— Не моя компетенція, — розвів руками Копійка. — Хай товариші з Міністерства сільського будівництва республіки покопаються. Ім, як кажуть, і карти в руки.

Кримська область.

М. ПАЛЬЧИК.

м. Вінниця.

ПОКИНУТИЙ ЧОЛОВІК

Прийшовши в суботу вранці з нічної зміни, Тиміш Хворостяний не застав удома нікого. На столі прочитав записку від Клави: «Обід приготуй сам, нагодуй Джека, а Костику я завезла до мами. Мене скоро не чекай».

— Та-ак, — протягнув Тиміш угорло. — Значить, фінал не забарився. Такого й слід було чекати...

Він сів біля столу, не роздягаючись. М'яв Клавіну записку, думав важку думу.

Здається, усе робив для того, щоб зберегти сім'ю. Але жаль, що дружина його не розуміла. У вихідні чоловік на риболовлю збирається, а Клава лютує. То їй в кіно хочеться, то в цирк, то на концерт художньої самодіяльності. А вчора зауважив дружину, що суп недосолений. Клава скипіла і сказала: вона з його прихилами раз і назавжди покинчить. І от — покинула...

Відпочинок післяробочий був зіпсований. Почав Тиміш прикидати в думці, як вони з Клавою ділитимуть майно, скільки доведеться платити аліментів.

Не зчувався, як і півдня минуло. Стривай, а книжки, його улюблені книжки! Це ж також розділять навпіл. Хоч він вибирав літературу за своїми смаками, купував її, економлячи на цигарках.

Думки перебивали одна одну. Не встиг обміркувати питання, куди заховати книжки, як у мозку промайнуло: а кому ж відстанеться телевізор? Також, либонь, на двох ділитимуть.

Ні, телевізор потрібно зіпсувати, книжки занести до когось із знайомих. Клаві й так немало перепадає. А від зіпсованого телевізора вона, безперечно, відмовиться.

Так і зробив Тиміш. Викрутив із телевізора кілька ламп і викинув на смітник. Потім набрав повен мішок книг і завіз трамваем до свого товариша Юрка Козленка.

Аж надовечір господар, добре намотавшись, приліг на дивані. Проте сон не йшов.

Покинутий чоловік зірвався і побіг на кухню. Начистив картопельки у каструлю, помив її під краном, поставив на плиту варити. У цей час до квартири тричі подзвонили. Коли Тиміш відчинив двері, в нього очі полізли на лоба: у коридор забігла радісна і збуджена Клава. Швидко знявши капелюшок, запитала:

— Тобі подобається?

Тиміш не розумів нічого.

— Зачіска подобається, питаю? — невгавала Клава. — Цілий день у перукарні простовбичила. Зате зробила, як хотіла. Правда, гарно?

— Чудово! — випалив Тиміш.

— Що ж ти на вечерю приготував, любесенький мій?

— Картопелька он вариться...

Клава цмокнула чоловіка в щоку і затанцювала перед дзеркалом. А Тиміш тим часом накинув на себе піджак.

— Куди ти? — запитала дружина.

— Ковбаси в магазині куплю. Відпочивай, золотко...

Проте до магазину Тиміш не пішов. Присівнувши кишеньковим ліхтариком, рився на смітник. Розшукуючи лампи від телевізора...

Яків МУЛЯР.

Лист одному віршоробу

Читав вашу збірку —
Довгенько, не із ходу,
Бо дуже морозила руки вона:
Здавалось, брусками
Північного льоду
Усі сторінки в ній забито сповна.

Здавалось, клепає її
Робот холодний:
В рядках не знайти — ні душі,
ні тепла...

Хоч нудно було,
Та читав... Бо ви ж «модний»,
Бо критика ж вас он аж як підняла!

А вичитав що —
Не питаєте ви краще:
Не вірші, а ребуси, сірий туман!
До кого ж оті «мудрування»?
І нащо?

Потрібен кому цей словесний бур'ян!

Читав. І то смішно
Робилось, то сумно.
Та ясно між строф проглядало одне:

«Погляньте, — мовляв, —
Он який я розумний!
Не всяким дано й розкумекать мене!»

Були вже такі!
Та життя, як полове
Одвіяло їх у пільму забуття.
Одвіє і тих,
Хто «штукарствує» знову,
Та віялка чесна, що зветься життя!

Степан ОЛІЙНИК.

ПОЯСНИВ

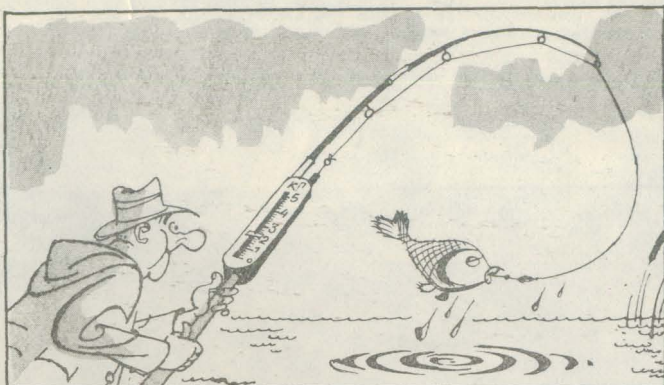
Жарт

Жінка віником стьобас
Свого чоловіка:
— Що, допивсь уже до краю?
Пульс твій мацав лікар?
Чоловік всміхнувся у вуса:
— Забери-но віник.
Лікар по моєму пульсу
Свій звіряв годинник.

Микола ДМИТРИЄВ.

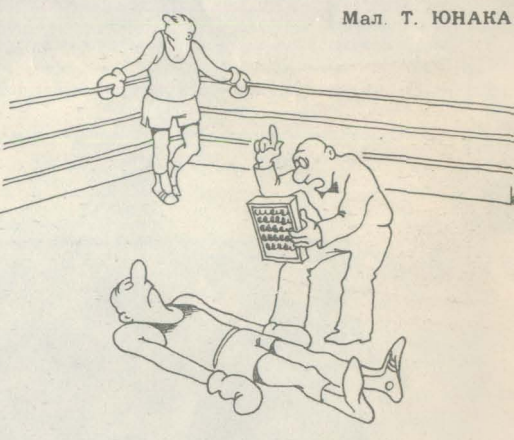

Мал. В. ЗЕЛІНСЬКОГО

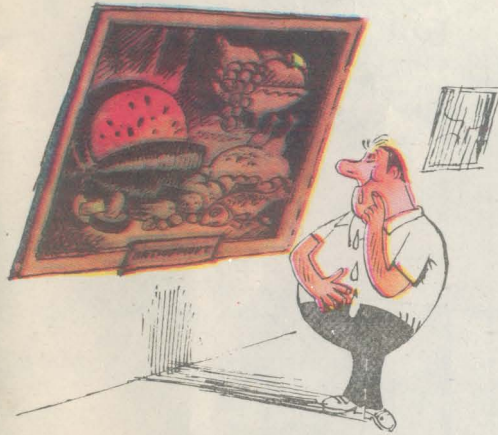
Без слів.

Мал. Т. ЮНАКА

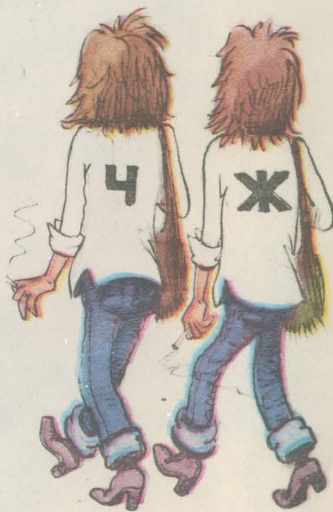
Без слів.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— Яна смачна річ!

Мал. Л. ТЕЛЯТНИКОВА

Без слів.

Мал. Л. ПОНІЧЕВОЇ

Без слів.

Мал. В. ПАНА

Без слів.

Мал. В. КАЗАНЕВСЬКОГО

Дуель.

ПІДВІВ ГОДИННИК

— Просто диво, Вітю. Ти сьогодні вперше не запізнився до школи. Що сталося? — здивовано запитав класний керівник.

— Мене годинник підвів. Напевно, поспішає...

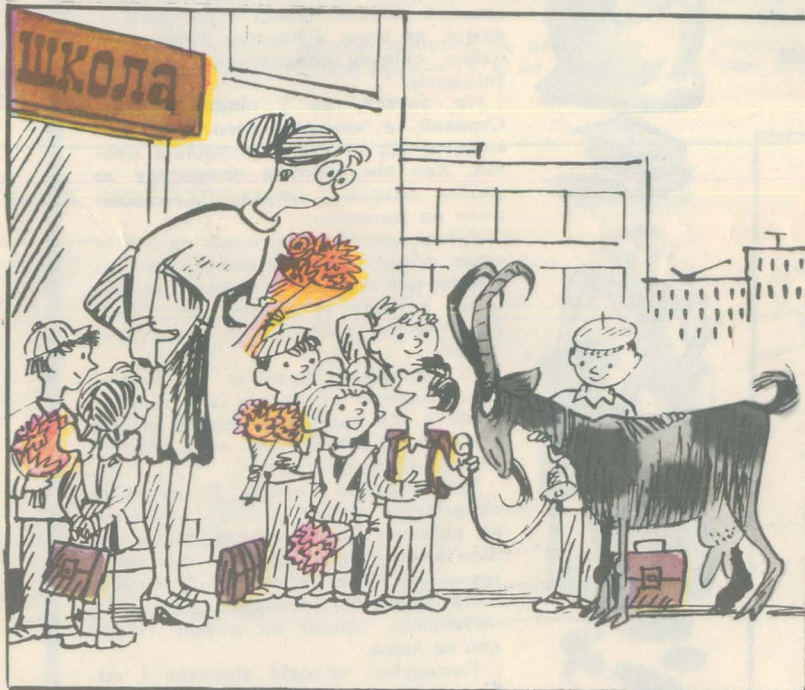

КЕДРОВІ ГОРІШКИ

Мама принесла додому жменьку кедрових горішків.

— Дмитрику, візьми горіш-

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

— За літо вона до мене дуже прив'язалась.

ЗАГАДКА ПЕРЧЕНЯТКА

На городі зріс
Злий червоний ніс.
Незважаючи на злість,
В кухні — бажаний він гість,
(чтєдєц)
Олександр
СОКОЛЬНИЦЬКИЙ.

ШАРАДА

Слово це — метал чудовий,
Благородний, кольоровий.
Першу літеру змінити —
Там і жаби можуть жити.
(ологод — ологоз)

Іван ГАВРИШ.

ки і розділи їх порівну між Володею і бабусяю.

— Навіщо їх, мамо, ділити? У Володі ще зуби не вирости, а в бабусі давно уже випали.

У ПОШУКАХ

— Послухай, хлопчику, — питає міліціонер, — що це ти робиш на вулиці?

— Шукаю батьків.

— А де ж твої батьки?

— Шукають мене.

Ігор СІЧОВИК.

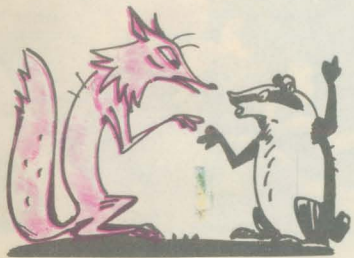

ЛИСОВА ПОМІЧ

Притюпав Лис до сусіда Борсука та й каже:

— Добряча в мене нора, гріх скаржитися. Суха, тепла, із запасним виходом. Одна лиш морока: блошви в підстилки страх скільки розплодилось,

й кусюча, клята, не дає, трясця її мамі, спокою. Оце зараз скупався, і, думаю собі, треба ту трухлявину викинути, свіженького наносити... Чи не можеш, сусіде?

— З охотою, — відказує Борсук, — але підсоби сперш мені. Сю ніч, ти, певно ж, чув, дощиско ашварив, десь вода знайшла проточину, й сте- ля в норі геть обвалилась. Сам, доля милувала, живий, тільки трохи пом'я- ло, але тепер знай вигрібай, бо ніде голову прихилити. Важко, та коли напереміну, діло піде веселіш!

— Воно звісно, — почухав лапою за вухом Лис, — але ж маю зібрати підстилку. Помагай тобі біг, сусіде, а я вже пішов...

МОНОЛОГ НУЛЯ

— От ви гадаєте, я, круглий Нуль, нічого в цьому світі не вартий!.. Помиляєтеся, шановні, глибоко поми- ляєтеся! Самому, так, було б сутуж- но, — але в мене є правило: при- лаштуйся за спиною якоїсь значущої Цифри, орудуй під її маркою. Вона, Цифра, буде певна, що сама, завдя-

ки власним здібностям, стала вели- ким цабе, навіть хизуватиметься тим — і хай собі. Тримайся скромно по- заду, знаючи, що насправді це ти, Нуль, нишком-котишком удесятеро збільшив її, а відтак і свої можли- вості. Ще краще, коли нас, Нулів, збирається двоє, троє, четверо: об' єднані спільною метою, ми надаємо своїй Цифрі, й відповідно собі, такої ваги, аж у голові макітрується... Але саме тут чатує грізна, можна сказати, смертельна небезпека. Досить бодай одному з нас втратити глузд, виско- чити наперед, як усе здобуте летить шкереберть: на видноті неминуче з'ясується, що Нуль — то Нуль, і Цифра, яка досі його прикривала, ка- тастрофічно маліє... Тому, шановні, моє друге тверде правило: коли ти Нуль, наперед не висувайся!

ПЕНЬОК І ОПЕНЬКИ

Пеньок уже старий-старезний — зверху взявся мохом, усередині вся- ка шкода поточила, навіть сонячного дня хмурніє в задумі. А Опеньки —

молоденькі, кріпенькі, й негожого дня дивляться весело з-під хвацьких капелюшків.

І нема їм, здається, більшої віти, як погрибеними між себе про ста- рого:

— Звікував дід, на очах трухлявіє...

— Пора, давно пора на пенсію...

— Та, мабуть, скоро й викорчу- ють... Теревенять Опеньки, але тим часом до Пенька туляться: при ньому їх ви- росло безліч.

ФАРБОВАНА БІЛИЗНА

Білизна вродилася на світ біла — від того й назва.

А потім пішла в ужиток, яка кому до вподоби: всіх кольорів і всіляких

відтінків, принадно фарбована й звабливо мальована. Однак назва за- лишилась та сама.

Чи тільки з Білизною така дивина?..

У ЧІМ ПРИЧИНА?

Кузьма й Настя прогулялись

Вийшли в ранню пору, —

Захотілось їм податись

До лісу під гору.

Вже й галявину минають...

Заглибились в хащі...

Кузьма буркнув: — Не співають

Солов'ї ледащі.

Чи їм вадять дощі часті,

Чи, може, голодні?..

— Та, — почувся голос Насті, —

Неділя ж сьогодні!

Микола ЛУЦЕНКО.

ПІДЛАБУЗНИК

ГУМОРЕСКА

— Слухай-но, Василю, — сказав мені заввідділом. — Піди до Петра Сте- пановича, дай на підпис листа.

Я взяв папірець і попрямував до шефа. Секретарки на посту не було, мабуть, пішла перекурити, а в кабінеті шефа був хтось сторонній. Його го- лос доносився крізь подвійні двері:

— Ви — геній, Петре Степановичу! Адміністративно-господарський ге- ній! Працювати під вашим керівництвом...

Ну й дає! Хто це в нас такий? Голос ніби знайомий...

— Я вже не кажу про ваш блискучий талант промовця, — продовжував підлабузник. — Ви найвидатніший болільник футболу... Неперевершений гриб- ник... Чудовий філателіст...

Тут я не витримав, потихеньку відчинив двері і зазирнув у кабінет. Петро Степанович сидів за своїм столом і з блаженною посмішкою слухав касет- ний магнітофон, який стояв перед ним.

Казимир СОСИС.

Мал. В. ЧМИРЬОВА

— Мій чоловік ніяк не може забути рідного села.

З НОВИМИ СИЛАМИ

Після літніх канікул приступили до своїх службових обов'язків члени правління Клубу губителів природи. Перше післяканікулярне засідання пройшло під девізом: «Не зостане- мося в боргу перед природою!»

На цьому засіданні Клуб губителів природи поповнився новими члена- ми. Ними стали директор Кремнян- ського крохмального заводу на Жи- томирщині тов. Лихогляд, головінж цього заводу тов. Винников та голов- ний механік тов. Горецький. За те, що скидали агресивні води в річку Кре- мянку. Удостоїлися цієї честі і їхні

земляки: голова коростенського об'єднання «Райсільгоспхімія» тов. Давиденко, головінж цієї організа- ції тов. Власенко, керуючий корос- тенським районним об'єднанням «Сільгосптехніка» тов. Дідковський, головінж об'єднання тов. Прищеп- чук та завідуючий нафтобазою тов. Леписевецький. За те, що, не шко- дуючи мінеральних добрив і нафто- продуктів, забруднюють річку Уж.

Усіх згаданих товаришів одного- лосно прийнято в дійсні члени Клу- бу губителів природи, вручено їм мантиї з відповідними емблемами.

ТИ СКЛАДАЄШСЯ...

Ти складаєшся з уст і очей...
...Ти світанок і сутінок ти...
...Ти завихрена замкненість кола,
...Ти конкретність й абстракція гола...
...Ти підносишся сфінксом пустинь...
...Ти складаєшся з цих заклинань...

Р. БРАТУНЬ. «Пісня про тебе».

Ти складаєшся з уст і очей,
Ти складаєшся з п'ят і плечей.
Ти складаєшся з ліктів і вух,
Ти є спокій і ти вічний рух,
Ти світанок і ти темнота,
Ти є сонячний день, ти сльота.
Ти в'юнка виноградна лоза,
Ти і сарна й домашня коза.
Ти відома, тебе знає люд,
Ти є сфінкс, ти пустельний верблюд.
Ти мені не дася до рук,
Ти оса, стан твій — вигнутий лук.
Ти... забракло у мене вже знань.
Ти складаєшся з цих заклинань.
...Ти второпала, хто є ти?
Отже, вірш мій досяг мети!

І. ГАВРИЛЮК.

ГУМОРЕСКА

Ну, що це за народ, ви мені скажіть? Навіть пожартувати з ними не можна, Ми, кажуть, на роботі, а до неї треба ставитися серйозно. А може, мені емоційна розрядка потрібна? Ні, не розуміють.

От хоча б сьогодні: сказав я нашому завгоспові Семеновичу, буцімто начальник звелів йому біля гаража яму викопати. Семенович, звичайно, почав бурчати: яку яму, навіщо яму? Мовляв, викопав він, а тоді виявиться, що не так, перекопувати доведеться. Зайва робота виходить.

Зайва робота для Семеновича — лютий ворог. Втім, і до незайвої ставлення не краще. Семенович чвалає потихеньку коридором, а мені весело. Це ж тепер він увесь день начальника уникає: щоб не примусили ту яму копати.

Та Семенович виявився хитрішим. Пішов прямо до шефа і заявив, що не може виконати роботу, яку йому загалдали, бо його, Семеновича, радикаліт замучив. А начальник, не вдаючись у подробиці, відповів:

— Ну, що ж, пошукайте кого-небудь молодшого, хто найменш зайнятий.

Пошукали... Знайшли...
Відійдіть, будь ласка, абік, бо мені тут копати треба.

Наталя КУЛИК.

— У мене хороший настрій лише тоді, коли я його комусь зіпсую.

Мал. Ю. СЕВЕРИНА

ДОДЕРЖУЙТЕСЬ
ПРАВИЛ
ТЕХНІКИ
БЕЗПЕКИ!

ВИННА ТРУБКА

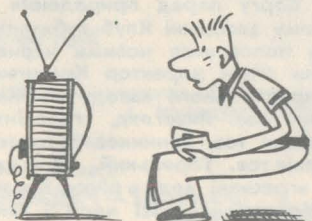
Пухнуть вуха у Федота
— Це, він каже, — од роботи.
І доводить всім резонно:
— Винна трубка телефонна.

У ФОРМІ СТИЛЬЦЯ

Дививсь телевизор
Степан без кінця —
І вигнулась постать
У форму стільця.
Тепер до екрана
Підсунув дивана,
Бо треба ж себе
Виправляти Степану.

Володимир КОЗИР.

м. Черкаси.

Мідродні усім

В АПТЕЦІ

Покупець:
— У вас є що-небудь від сивого волосся?
Аптекарь:
— Нічого, шановний, крім глибокої поваги!

НАЙКОРОТШИЙ ШЛЯХ

— Скажіть, де найкоротший шлях на кладовище?
— Он там, через магазин «Горічані вироби».

ШВЕЦЬ І УЧЕНЬ

Швець дав своєму учневі капшук від тютюну і наказав принести його наповненим.

— А гроші? — запитав учень.
— За гроші і я можу принести, а ти зумій без грошей.
Учень вийшов із майстерні, а через хвилину повернувся і поклав порожній капшук перед майстром.
— А де ж тютюн? — запитав майстер.

— З повного капшука і я можу взяти, а ви попробуйте із порожнього, — відповів учень.

Повідомив С. ФІЛЯНОВИЧ
з с. Біляні Могилів-Подільського району Вінницької області.

МАРТИНОВА СІЛЬ

Купив Мартин пуд солі. Вийшов з крамниці, промовив:

— Щось малувато на пуд, недоважили, мабуть.
Але вертатись не захотів. Пройшов ще з кілометр:

— Ні, за прилавком чесні люди.
Можливо, з кілометр ще пройшов. Кинув лантух на дорогу. Витираючи спітнілого лоба, гнівно сказав:
— Просив же зважити лише один пуд!

ГАРНА СІТЬ

Браконьєр саме вибирав рибу з сітки, аж тут інспектор рибнагляду:

— Значить, протоколець напишемо?..
— Що ви, товаришу, знати не знаю, чия це сіть...
— Ну, гаразд, не знаєте, так не знаєте. Мені б таку. Цікаво, почім вони тепер?
— Не можу сказати, цю я сам спілів.

КУЛЬТУРА ВИРУЧИЛА

Послала жінка чоловіка на базар продати козу й наказала:

— Проп'єш гроші — не вертайся додому!
Повернувся чоловік увечері, мовив сумно перед порогом:
— Прийшов попрощатись...
Відійшло серце у жінки:
— Гаразд, коли вже ти такий культурний, що й попрощатись прийшов, то залишайся.

ГОЛОВНЕ — ПОЧАТИ

Бачить професор, узяв студент білет, довго готувався, а відповідати не наважується.

— Ну що, молодий чоловіче, може, почнемо говорити?
— Починайте перший, професоре.

Надіслав П. ЛЯШЕНКО
з Харківської області.

НА ЦВИНТАРІ

Двоє друзів добряче хильнули. Додому поверталися пізно вночі через цвинтар. Один спіткнувся, впав, лежить і просить:

— Поможі підвестися!
Другий відповідає:
— Ач, чого захотів? Врізав дуба — то й лежи!

Надіслав О. ШВЕЦЬ
з Вінницької області.

ПОДАРУНОЧОК ДО ВИБОРІВ

Все почалося з племінника. Звісно, племінник — це не титул, не почесне звання, не посада. Але коли той племінник є племінником самого президента країни, то це вже, скажати б, дещо інший колорит, це вже для декого, та й для самого племінника, може дещо означати. А Уільям Картер не якийсь там однофамілець, а якраз рідний племінник свого рідного дядька, президента Сполучених Штатів Джеймса Картера.

Що можна сказати про того Уільяма Картера? Це такий собі 34-річний беззубий, який, за свідченням газети «Крисчен сайєнс монітор», за своє життя не заробив іще чесною працею ані цента. Та, врешті, він і воліє заповідати до своїх рук не центи, а долари. При тому в солідній кількості й у такий спосіб, який іменується звичайним грабіжництвом. Отож десь у 1976 році, коли його дядько вже перебував у Білому домі, спритний племінничок погорів на черговому пограбуванні...

Що мали робити американські слуги Феміди? Довелося суддям таки приписати йому 10 років ув'язнення. Але, підписуючи однією рукою цей вирок, вони другою тут же таки підписали і звільнення під велику грошову заставу. Бо, бачите, є у Сполучених Штатах такий закон, за яким, виходить, той, хто має напханий гаман, може, і злочин учинивши, з катажки вислизнути.

Так от, опинився Уільям Картер на волі. А невдовзі його знову застали на грабіжництві. Тепер уже було із ним складніше — вступила в дію стаття кримінального кодексу про порушення закону про випробувальний строк. І довелося-таки

власням запроторити того племінника за ґрати.

Скандал!..

Та якби ж то тільки тим усе обійшлося! Так ні ж! Тепер он на всіх перехрестях говорять іще про одного Картера — Білла, рідного брата президента.

Ні, він не вдавався до грубого, насильницького грабунку — братик одержав від одної з арабських країн 220 тисяч доларів за зроблені ним цій країні «послуги».

Двісті двадцять тисяч — то лише готівка. Крім того не відмовлявся й від «подарунків». Як говорилося в передачі американської телевізійної станції Ен-бі-сі, «брата президента обдаровували справжнім дощем із коштовностей».

«Скандал у неблагородному сімействі», — написала про це «Нью-Йорк таймс». Що ж, американській газеті краще знати, які сімейства в них благородні, які не дуже, а які й зовсім ні.

Республіканські противники президента Картера тепер зловтішаються іще більше, ніж історією з президентовим племінником. Сенатор-республіканець У. Рот зажадав від сенату досконального розслідування всіх зв'язків Білла з арабськими та іншими країнами й іноземними фірмами. Одне слово, все аж вирує навколо президентового братика.

А як же Білий дім? Якщо вірити газеті «Вашінгтон пост», то виходить, що в Білому домі знали про справи Білла Картера. Газета повідомляє, що особистий юридичний радник президента Л. Катлер віз розмови з Біллом після того, як той попався на гарячому.

Президентовому братику не залишалося нічого іншого, як усе визнати. Він навіть уже зареєструвався в міністерстві юстиції Сполучених Штатів як агент тої арабської країни. Щоб усе підігнати до повної відповідності американським законам...

Та поки американці чекають на кінець скандальної історії з президентським братиком, виявилось, що й самим скандалам іще не кінець. Бо ж, крім того братика, у президенті є іще й сестричка Рут, яка перемогла прізвище свого чоловіка — Степлтон. Так от, Рут Степлтон також зметикувала, що й вона може мати зиск зі своїх кривих зв'язків із президентом країни. І підрядилася виявити певне «сприяння в експортних справах» одному каліфорнійському бізнесменові. Звісно, за відповідну винагороду. Втім, брала вона не готівкою — бізнесмен оплачував розкішні порожджі Рут Степлтон по різних екзотичних країнах.

Знову, значить, скандал у сімействі...

«Викрутяться, неодмінно викрутяться», — пише про президентових родичів кореспондент газети «Нью-Йорк таймс» М. Гаррісон, який добре знається на подібних справах. Але тут же таки додає: «От не можна поки що сказати, чи викрутяться з цих скандалів сам президент. У кожному разі, президентові родичі зробили непоганий передвибірний подарунок республіканським суперникам Джеймса Картера».

А самому президентові, можна ще додати до цього, підклали добрячу свиню.

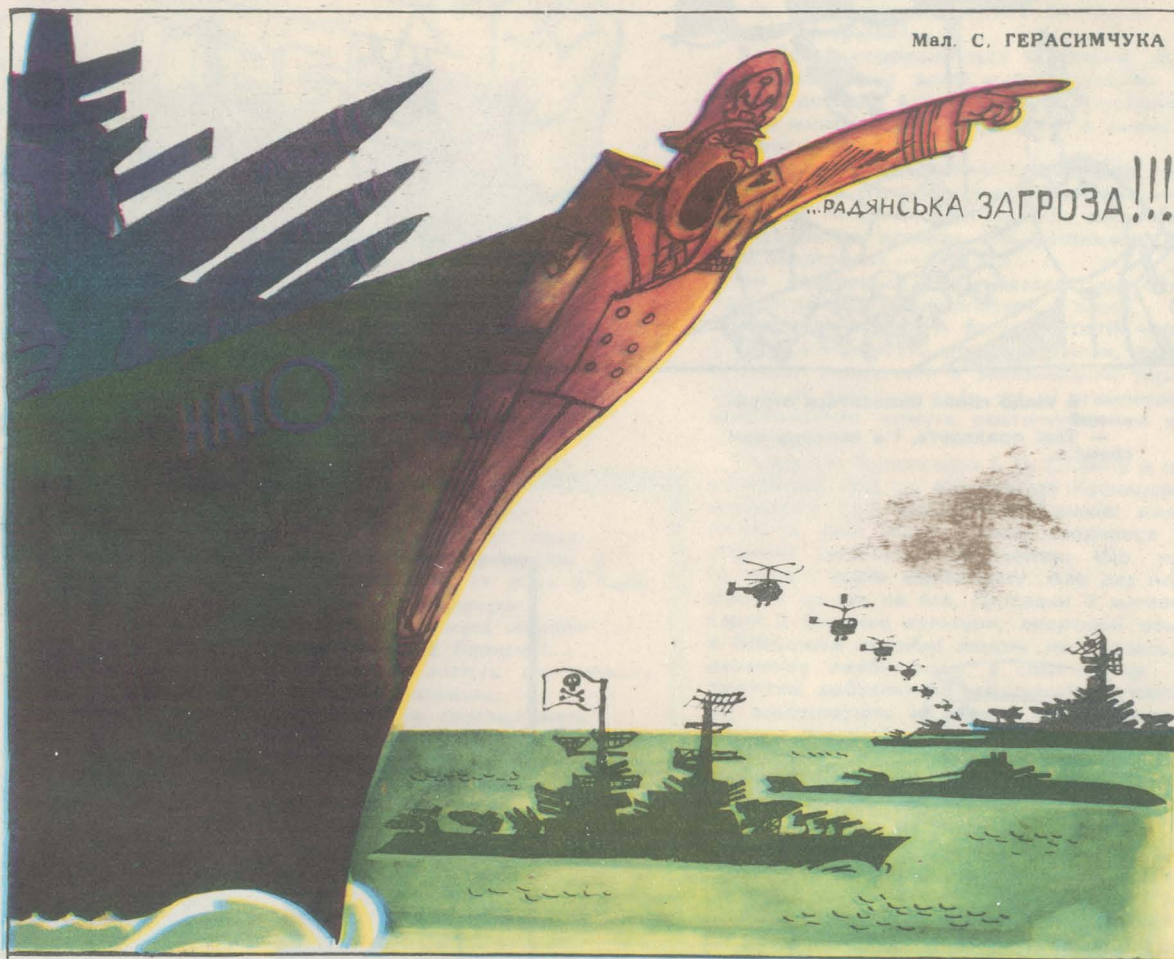
Я. БАЛАХ.

РАДІ ВІДДАТИ, ЩОБ БІЛЬШЕ МАТИ

Ну, хто, здавалося б, міг сподіватися такого — швейцарські ділки забагли із частиною своїх грошенят розстатися!.. Правда, треба уточнити: йдеться не про всіх ділків, а про певну їх категорію — торгівців порнографією та видавців відповідної літератури. Саме вони пориваються віддати державі частку своїх прибутків — вимагають, щоб їх продукція обкладалася спеціальним податком.

Але якщо ви гадаєте, що це — прояв чистого патріотизму чи бажання хоча б якоюсь мірою обілити своє сумління за нечистий бізнес, то мусимо вас розчарувати. Заковика в тім, що час від часу на підприємства та магазини такого гатунку насакає поліція і конфіскує надто вже брудний «товар». А це, звісна річ, — збитки. От спритні ділки й прикинули: введення спеціального податку на порнографію механічно узаконить її, і тоді поліції можна буде показати дулю, конфіскаціям настане край. Словом, натура ділків не змінилася: вони радо навіть витягнуть якусь дециму із своїх кишень, аби покласти туди ще більше.

Мал. С. ГЕРАСИМЧУКА

...РАДЯНСЬКА ЗАГРОЗА!!!

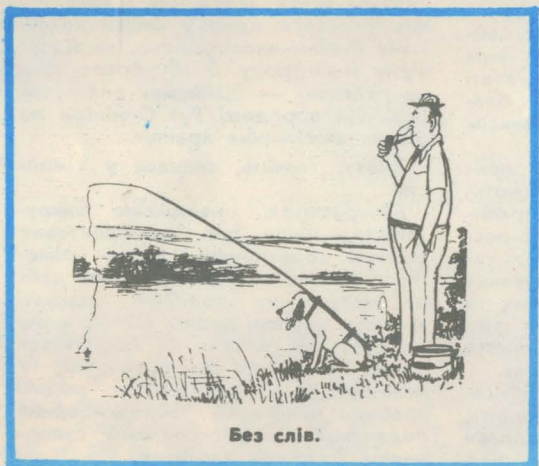
НАТОВСЬКА «СИРЕНА».

Малюнки з журналів: «СТИРШЕЛ» — Софія, «ОЯЛЕНШПІГЕЛЬ» — Берлін, «ПАРІ МАТЧ» — Париж, «РОГАЧ» — Братіслава.

Без слів.

Без слів.

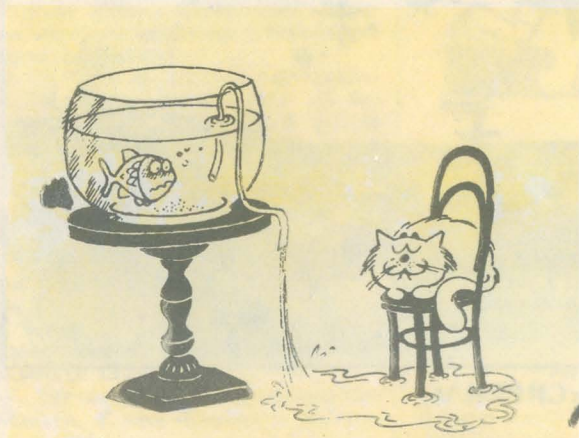
— Це що — наш рахунок чи номер телефону вашого ресторану?

— А якщо гриби виявляться отруйними?
— Тоді приходьте, і я поверну вам гроші...

Пристосувався.

Без слів.

Без слів.

Друже Перче!

Ти бачив коли-небудь, як мокре горить? Якщо хочеш побачити, приїзди у Знам'янку на те місце, де з 1976 року будівельне управління № 2 тресту «Олександріявжбуд» споруджує і ніяк не спорудить паливний склад кошторисною вартістю майже півмільйона. Оці півмільйона й горять синім полум'ям, бо те, що трест встиг звести за чотири роки, руйнується: набуває древнього вигляду адміністративний корпус, гараж, заросла бур'янами під'їзна залізнична колія.

А начальнику БУ-2 тов. Коваленку і керівництву тресту від такої ситуації — ні холодно, ні жарко. Їм і Міністерство будівництва підприємств важкої індустрії УРСР нагадувало, що кошти виділяються для того, щоб їх освоювали. Обласна контора «Облпаливо» бомбардує трест листами і телеграмами. Обласна газета «Кіровоградська правда» виступила з гострою кореспонденцією «Папери не допоможуть». Проте будівельники продовжують будувати, як мокре горить. А як воно горить, ми тобі розповіли.

О. ВОРОЖБИТ.

Кіровоградська область.

Як ти гадаєш, де найважче прокласти водогінні труби? У вічній мерзлоті, у топких болотах чи в суцільному граніті?

Щоб ти не сушив собі голови, скажу. Найважче у місті Дніпропетровську по вулиці Продольній. Двісті метрів труб, які мають подати воду до наших будинків, прокладають уже три роки.

Коли тебе, Перче, цікавитиме, який ґрунт залягає під нашою вулицею, спитай товаришів з ремонтно-будівельного управління міськводоканалу.

І. ПУЦЕНКО.

м. Дніпропетровськ.

І для тебе не секрет, що, як то кажуть, подекуди трапляються люди, які далеко не однаково реагують на слова «нате» і «дайте». Такі люди добре пам'ятають про свої права і не від того, щоб і зверху чогось прихопити, а от коли йдеться про обов'язки — тут на них нападає глухота. Не чують — і все! Але для нас, Перче, було справжнім відкриттям дізнатися, що подібне буває не лише з деякими людьми, а з цілими, навіть вельми поважними установами. Йдеться про Уманський райвуззол зв'язку. Два роки, як у нашому радгоспі «Рижавський» мовчать телефони. І хоч гроші зв'язківці регулярно знімають з нашого радгоспівського рахунку (не забувають!), про те, щоб відремонтувати лінію, і думати не хочуть. Ми їм писали, ми до них їздили, ми на них скаржилися — ніякого реагування. Глухота на зв'язківців напала. Нічого не чують — і все.

Може ти, Перче, знаєш такі слова, які б пробили ту глухоту?

В. РАТУШНА, А. БОНДАРЕНКО,
Й. СУХОРЕНКО та інші.

Черкаська область.

Десь я читала, що брак у виробництві — це своєрідний бумеранг. Як би не відхрещувалися од своєї продукції бракороби, брак рано чи пізно, а таки обов'язково вернеться до них, причому ще й боляче їх вдаривши. Тому, коли я своєму онукові купила сандалі виробництва Білоцерківського взуттєвого об'єднання і побачила, що вони нікуди не годяться, то відправила їх у відповідні інстанції, щоб подивились, які товари іноді дітям підсовують. З тих інстанцій переслали сандалі в укрфірму «Взуття». А з фірми для вжиття заходів з листом, в якому перелічувалися всі дефекти взуття, переслали їх на ім'я директора Білоцерківського взуттєвого об'єднання тов. Коптенка. А з об'єднання ті папери переслали... мені. Разом із тими ж самими сандалями. Отже, поблукавши кілька місяців, браковані сандалі повернулися знову до мене. Теж своєрідний бумеранг! Тільки, як бачите, б'є він зовсім не бракороба. А мені здається, Перче, це несправедливо.

О. ПОПОВА.

м. Дніпропетровськ.

Останнє попередження

ПЕРЦЕВІ ВІДПОВІДАЮТЬ

★ «Загадкове явище» — так називалася замітка, опублікована у № 7 журналу. В ній писалося про те, що у селі Сохуженцях вже тривалий час мовчить радіо, а начальник Ізяславського райвузла зв'язку Седих М. К. все ніяк не збереться відремонтувати радіолінію.

На цей виступ «Перця» начальник Хмельницького обласного виробничо-технічного управління зв'язку Л. Ф. Маковей відповів, що пошкодження радіолінії ліквідовано і тепер усі радіоточки у селі працюють нормально. За незадовільну експлуатацію радіомережі у селі Сохуженцях, відсутність належного контролю за роботою Білогірського райвузла, до якого підключено і радіомережу села Сохуженці, Седих М. К. суворо вказано.

★ У «Перці» № 8 було вміщено замітку «На швидкісний метод», в якій повідомлялося про те, що у продовольчому та промтоварному магазинах

села Павлівки (Івано-Франківський район) після капітального ремонту не працює опалення, немає електричного світла.

Як повідомив голова правління Івано-Франківської обласної організації С. М. Гранат, опалювальну та освітлювальну системи в магазинах впорядковано.

★ Жителі села імені Максима Горького (Херсонщина) написали редакції про те, що їм доводиться здалеку носити воду, бо глибинний насос у свердловині, з якої подають воду до їхнього села, вийшов з ладу і його ніяк не зберуться відремонтувати.

Після втручання в цю справу «Перця» голова Каланчацького райвиконкому А. Н. Дмухін повідомив, що нині насос відремонтовано і вода для жителів села подається безперебійно.

★ Редакція одержала лист з м. Старобільська, автори якого скаржились на те, що вулиці Горького та Набережна не освітлюються.

Голова виконкому Старобільської міськради А. С. Незнайко сповістив редакцію, що на згаданих вулицях встановлено світильники.

Страшне перо
НЕ В ПУСАКА...

«ГРОМАДЯНИНІ

В сезон з травня по липень дики птахи та звірі вирощують та вигодовують молодняк — майбутній врожай дичини!

Однако зниження продуктивності поголів'я мисливських звірів і птахів залежить не тільки від несприятливого впливу кліматичних умов весни і літа, але і від факторів зв'язаних з діяльністю людини в угіддях, особливо фактору турботи тварин.

Перебування в мисливських угіддях тисяч збирачів квітів і ягід, грибників, рибаків, відпочиваючих, та ще й з собаками приводить до пагубних наслідків для дичини — загибелі кладок та розорювання гнізд птахів, загибелі молодняка водно-болотної та борової дичини, копитних та зайчат.

Для створення сприятливих умов розмноження диких тварин обласне управління лісового господарства і лісозаготівель та обласна рада мисливців і рибалок —

ТРАВЕНЬ, ЧЕРВЕНЬ, ЛИПЕНЬ оголошують спокоем дичини.

Працівники лісового, мисливського та рибного господарств, мисливці та рибалки — прийmemo діючі заходи для обмеження фактору турботи в мисливських угіддях!

ОБЛАСНЕ УПРАВЛІННЯ ЛІСОВОГО ГОСПОДАРСТВА І ЛІСОЗАГОТІВЕЛЬ
ОБЛАСНА РАДА МИСЛИВЦІВ
ТА РИБАЛОК.

Повідомив С. ПОЖИВІЛКО.
м. Львів.

* * *

«Самоустраниение нарушений, указанных в пунктах «Б» и «Г» предписания от 20.04.80 г., срок устранения которых указан 10.05.80 г. в пунктах нарушения будет самоустранено только 10.05.80 г. из-за отсутствия материалов на устранение нарушений».

(Из листа инженера по технике безопасности).

* * *

«Жінка живе з матір'ю, бо вона мене любить та не може жити зі мною, бо мати не дозволяє, але це, як кажуть юристи перехідний період і він кінчиться тим, що ми з нею навіки помиримось, що прошу врахувати і не розводити нас».

(Із пояснення).
Повідомив Карло БІГАРІЙ.

Отсканировал reduktorer
для rutracker.org

Мал. І. АЛЕКСАНДРОВИЧА

— Молодці, хлоп'ята! Навчіть і майстрів бити з такою точністю!

Головний редактор
Ф. МАКІВЧУК.

Редакційна колегія: С. ГЕРАСИМЧУК, В. ЗЕЛІНСЬКИЙ, Д. МОЛЯКЕВИЧ,
С. ОЛІЙНИК, Ю. ПРОКОПЕНКО (відповідальний секретар), І. СОЧИВЕЦЬ,
В. ЧЕПІГА (заст. головного редактора).

ВИДАВНИЦТВО
«РАДЯНЬСКА УКРАЇНА»

Адреса редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4. Тел. 41-89-12, 41-89-17, 41-89-15. Для телеграм: Київ Перець.
Адрес редакції: 252047, Київ-47, вул. Петра Нестерова, 4.

Журнал «Перець» № 18 (1084)
(на українському мові).
Видається двічі на місяць.

Здано до набору 18. 08. 80. Підписано до друку 02. 09. 80. БФ 11585. Формат видання 70×108/.

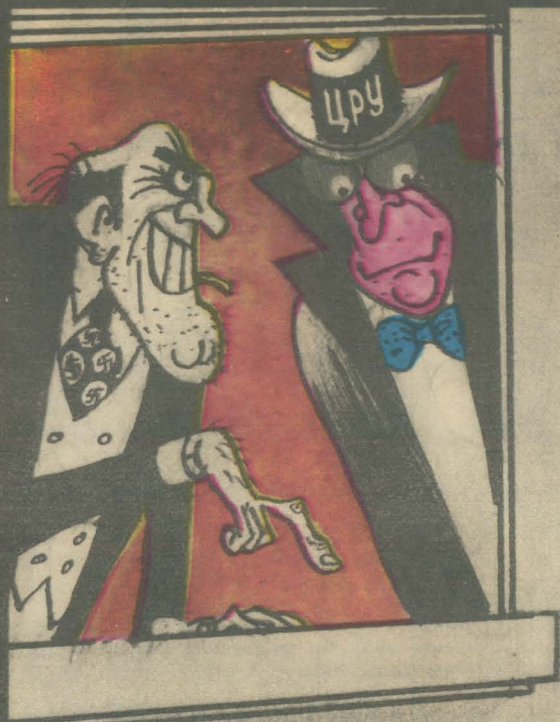
Офсетний друк. Умовно-друк. арк. 2,8. Обл-вид. арк. 4,1. Зам. 04217. Тираж 3.300.000.

© Журнал «Перець», 1980 р.

Рукописи не повертаються.

Передруковуючи із журналу матеріали, треба обов'язково посилатись на «Перець».

Орден Леніна комбінат друку видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.
Орден Леніна комбінат печатки видавництва «Радянська Україна», Київ-47, Брест-Литовський проспект, 94.

«Недавно Китай уклав у Бонні угоду з радіостанціями «Свобода» і «Вільна Європа» про значне збільшення пекінським радіо кількості радіопередач на країни Східної Європи і азійські держави». (Із газет).

